

Ob košnji za potokom.

Ni jih bilo kmalu besedi, ki bi bile mogle zbuditi pri Resnikovih večje veselje, kakor so bile te: »Za potokom bomo jutri kosili.« Seveda jih ni bil prav vesel hlapec, ki je moral zjutraj zgodaj vstati in podirati travo od ljubega jutra do poznega poldneva. Samo

opoldne je šel za kratek čas domov, da je dal živini, pa takoj spet nazaj, in je delal do črne noči. Tudi dekla ni bila tiste košnje posebno vesela. Zjutraj zgodaj je že nesla hlapcu in gospodarju zajtrk in potem malico. Pa je potem grabila in mešala travo, da se je bolje sušila.

Gospodar je bil pa vesel po svoje. Šest, tudi osem vozičkov se je nakosilo na travniku za potokom. Kajpak, da je bilo dela obilo, toda ko je seno doma, ko je otava pod streho, je pa veselje tem večje. Preskrbljena bo ljuba živinica, njegov ponos, njegovo bogastvo, njegova hraniteljica.

Najbolj veseli so bili košnje ob potoku Resnikovi otroci.

Za potokom! Koliko je tam vsako leto veselja!

Potok žubori in šumi in hiti v daljno daljo. Niti zaveda se ne, kako so Resnikovi otroci z vsem srcem navezani nanj. Ali mar ni prijetno, bresti in brodiriti po hladni vodi? Otroci so kakor povodne ptičke — zrak in voda jim je pol življenja.

Oj to življenje v potoku in ob potoku — kje ga je več? Urne ribice švigajo po vodi; pisani metulji se preletavajo po zraku, urni kačji pastirji švigajo nad vodo.

Za potokom pa gozdček in v njem vse polno naravnega bogastva! Črnih jagod, kolikor jih hočeš! Ob robu pa jagod sladkih rdečih, kolikor jih požele tvoja usteca. In če zaupiješ, zavriskaš — ha, kako odmeva od bližnjih gričev! Kar zineš, vse prileti od gričev nazaj.

Če se pa naveličaš v gozdu, je pa ob njivi tako prijetno. Tam je jerbas in v njem lonec poln žgancev, sladka hruševka in celi kosi tečnega kruha. O, mama niso pozabili ne na Minko ne na Ivanko. Koliko boljši so tudi suhi žganci tu na travniku, koliko slajši je tudi črni kruh kakor beli doma!

In ta častitljiva rdeča marela. Malo obledela je že res, a za senco in proti plohi je še vedno dobra. Toda tiste dni je bolj prav, če ni dežja. Za senco pač! Vroči solnčni žarki, obilna hoja in skakanje — vse pripomore po svoje k temu, da silijo Resnikovi Minki oči skup. Ni treba mehke posteljice; malo suhe trave se dene pod glavo, pa zaspi Minka slajše kakor kjerkoli drugod. Ivanka pa čuje ob nji — vsaj rekli so ji, naj čuje. Pa se rada malo zmoti in tudi sama malce zameži in pokima. Hočeš-nočeš.

O, za potokom, tam je prijetno. Tri dni se navadno tam mudé, in tisti trije dnevi minejo otrokoma kakor lepe sanje. Še zdaj, ko sta že dorastli hodita najrajši tja. Ni čudno. Mladostni spomini so tako močni...

